

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 550/2023
06.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Биљане Синановић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Адриане Савић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу, Посебно одељење за сузбијање корупције КПо4. 165/19 од 17.10.2022. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 55/2023 од 16.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 06.06.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Адриане Савић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу, Посебно одељење за сузбијање корупције КПо4. 165/19 од 17.10.2022. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 55/2023 од 16.03.2023. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости, одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу, Посебно одељење за сузбијање корупције КПо4. 165/19 од 17.10.2022. године окривљена АА, оглашена је кривом због извршења кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 2. у вези става 1. КЗ, изречена је условна осуда и то тако што је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљена у року од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећеног, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 55/2023 од 16.03.2023. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца – Посебно одељење за сузбијање корупције и жалба браниоца окривљене АА и пресуда Вишег суда у Нишу, Посебно одељење за сузбијање корупције КПо4. 165/19 од 17.10.2022. године, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда (с тим што бранилац означава да исти подноси само против другостепене пресуде, али из образложења захтева произилази да се истим побија и првостепена пресуда), захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљене, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине другостепену пресуду и предмет врати Апелационом суду у Нишу, али другом већу на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, кога није обавестио о седници већа, као ни браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости наводи да је првостепеном пресудом учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на штету окривљене и као незаконит доказ означава форензичку документацију ПУ Ниш од 23.07.2019. године, за коју сматра да је првостепени суд погрешно интерпретирао. Наиме, из телефона ББ су извучене фотографије, које садрже сликану „вибер“ преписку, у којој преписци ББ није био учесник. По ставу одбране, „вибер“ преписка између чланова групе, односно преписка која се одвија између тачно одређених лица мора имати заштиту, у смислу тајности електронске поште или другог средства за телекомуникацију, а Кривичним закоником је прописано да се та тајност не сме нарушавати неком радњом, што је очигледно учињено радњом ВВ, која је без сагласности других учесника фотографије разговора проследила ББ и на тај начин нарушила њихову тајност. Са друге стране, прослеђивање вибер преписке неповезаном лицу (лицу којем преписка није намењена), може се такође сматрати тајним снимањем разговора, односно неовлашћеним снимањем, а затим омогућавањем непозваном лицу – ББ да се са разговором упозна. У вези са изнетим, одбрана наводи да окривљена АА није дала сагласност за снимање (фотографисање) њених навода.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости, Врховни суд оцењује као неосноване.

На наведену повреду закона, одбрана окривљене указивала је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и о томе, у образложењу пресуде на страни три, став четири, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата и, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге и упућује.

Поред изнетог, образлажући повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљене као незаконит доказ означава и исказ ББ, који се, по ставу одбране, не може користити као доказ, из разлога што је ББ, као пуномоћник оштећеног по пуномоћју које је приложио, био присутан у судници дана 14.11.2019. године на главном претресу, са којег је морао бити удаљен. Даље се наводи да је одредбом члана 50. ЗКП предвиђено да је право оштећеног да може ангажовати пуномоћника из реда адвоката или да сам присуствује припремном рочишту, а да ББ као сведок у поступку није могао бити пуномоћник, јер није из реда адвоката, нити је оштећен и као такав је морао бити удаљен из суднице.

На описани начин, по ставу Врховног суда, бранилац окривљене, иако формално означава законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости - члан 438. став 2. тачка 1) ЗКП, исти у суштини указује на повреду закона из члана 50. ЗКП (коју и сам, поред осталог, нумерише).

У преосталом делу захтева за заштиту законитости, бранилац окривљене, иако не нумерише, указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП наводима да је на штету окривљене повређен закон и то да ли је у питању дело за које се оптужена гони уопште кривично дело, а све у смислу постојања кривичног дела у ситуацији када се пружа заштита и проглашава заштитним објектом овог дела делатност која није законита и која не може уживати правну заштиту. Међутим, образлажући наведену повреду закона, бранилац указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање – повреду закона из члана 440. ЗКП, оспоравајући чињеничне закључке суда везане за делатност оштећеног у критичном периоду, односно законитост обављања његове делатности – коцкања и клађења, броја апарата који су се физички налазили у просторијама оштећеног, те броја апарата који су стварно били пријављени Министарству финансија – Управи за игре на срећу.

Такође, бранилац окривљене као разлог подношења захтева за заштиту законитости нумерише и образлаже повреду закона из члана 511. став 1. и члана 447. став 2. ЗКП и у вези са тим, цитира и одлуке Врховног касационог суда и ставове изнете у истим (Кзз 1175/2020 од 15.10.2020. године, Кзз 127/2021 од 18.02.2021. године и Кзз 429/2021 од 21.04.2021. године).

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, чија су права ограничена правима окривљеног у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке или поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, као и због повреда закона из члана 511. став 1, члана 447. став 2. ЗКП, као и члана 50. ЗКП, па је Врховни суд захтев браниоца окривљене, у напред наведеном делу, оценио као недозвољен.

Суд је имао у виду наводе захтева за заштиту законитости, којима се указује на раније одлуке Врховног касационог суда, међутим налази да исте нису од утицаја на другачију одлуку у овом предмету, имајући у виду да се не ради о истој кривичној процесној ситуацији, обзиром да је у наведеним предметима одлучивано о захтеву за заштиту законитости, тада Републичког јавног тужиоца.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 2. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа - судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић